

מועדון. אחרי תנוכה הילדה שוב הולכת למועדון. בערך כשבועיים אחרי המקרה הילדה שוב חוזרת ואומרת שיש לה הרבה דם. השכבתי אותה במיטה. למחרת אמרה הילדה שהרגל והבטן כואבים לה. ראיתי סימן כחול ברגל. שאלתי את הילדה אם קיבלה מכה. היא אמרה שלא. היא לא גילתה אף מלה.

פעם, כעבור עוד שבועיים, נכנסה אלי האחות של גיסי ואמרה שקרו כמה מקרים במועדון. היא ספרה על שולמית שהיא קרו בתה. הוא (המורה) לקח אותה אליו הביתה, נשק אותה וחבק אותה. היא אמנם רק בת 11, אבל היא ילדה יפה ומפותחת.

יחזור, אז כל הילדים לא ילכו לבית-ספר. באסיפה צעק כל אחד למה לא טיפלו בזמן. טענו שצריך לסלק את המנהל. אבל אחר כך התחילו הורים לפחדו. על יפוי כוח לעוררדיון פישל הרצברג חתמו רק שלושה אנשים. האחרים פחדו לחתום. אמרו שמי שעושה משהו איתי, היא קומוניסט. בחיי שלא. פנינו אליו כי ידענו שהוא לי יפחד ממפא"י.

דוקא שרון היה מורה טוב. אשתי אמרה שהוא טוב ואני הייתי מבסוט ממנו. רק פעם אמרה אשתי כי דיבר נורא בגספא. הוא אמר באסיפת הורים שכל הילדות הן גדולות צריכות ללבוש חזיות ושגם ילבוש

(המשך מעמוד 11)

למחרת הייתי אצל מנהל בית-הספר עזריאל רפאלי. הוא אמר: "אולי הילדה לא הבינה טוב, נקרא לה". המנהל קרא למורה תקוה, שהיא מעדות הילדה סיפרה. שאלתי את המנהל מה יהיה הלאה. אמרתי לו גם על הילדה דגנית והוא שלח לקרוא לאמא שלה. האם הזאת כמעט השתגעה.

התרגזתי מאד. צעקתי: "אם המורה לו יגורש, אני מביא משטרה!". המנהל סגר את הדלת, ואמר לי להרגע ונתן מכתב העברה לבית-ספר אחר. הלכתי למחלקת החינוך של עיריית חולון. אמרו לנו שאנו מטורפים ושגוף הביתה. לא ניסו לחקור כלום. התרגזתי נורא, צעקתי והתלוננתי במשטרה. למחרת היו כבר המון תלונות. אמרו שכל ההורים שיש להם תלונות, שיפנו ביום ראשון.

★ ★ ★
מכתב מראש העיר

מאחר יותר כתבתי מכתב למר פנחס אילון, ראש העיר, שיטלח לי על התפרצותי. זה מכתב התשובה שלו:

"קראתי מתוך תשומת לב רבה את מכתבך וברצוני להודיעך שאין בלבי כל טינה וכל תרעומת עליך. אני מבין יפה להרגשותיך כאב, ואת חרדתך הרבה סביב העניין. בכל זאת, נראה לי שנהגת בפניויות יתר, והדבר חייב התאפקות מסוימת. העניין עצמו נמצא עתה בשלב של חקירה מיוחדת ולפי הוראות משרד החינוך, הופסקה עבודתו של המורה עד לגמר החקירה.

אניך צריך לחשוש שהיתה כאן כוונה מצד מישהו לחפות על העניין. המציאות היא לגמרי הפוכה. בעניין זה היתה פעילות בלתי רגילה מצד כל הגורמים המוסמכים, ואילו לא היתה מזדרז בהודעתך למשטרה (למרות בקשתי להמנע מכך), גם אז היה המורה מוזמן לחקירה משטרית. במצבים אלה, עד כמה שהעניין הוא קשה, הכרחי לפעול תמיד בשיקול דעת ובתבונה ולא מתוך רשנות רגעית. ברור שאתה, כאב הנוגע ישירות לעניין, אינך מסוגל להיות שקול ומאופק (זה טבעי בהחלט), וטוב עשה מנהל בית-הספר שלא הרחיק את המורה לפי דרישתך, אלא העביר את העניין בדחיפות יתר למשרד החינוך והתרבות. אגב, לדיעתך, להרחיק מורה יכול רק משרד החינוך ולא כל גוף אחר.

"אשר להעברת הילדה לבית-ספר אחר, הדבר לא נראה לי, ומשום כך לא אישרתי את ביצוע ההעברה. תסכים אתי כי העניין נוגע לא רק לילדתך, אלא לבית-הספר בכללו, והבעיה לא תפתר עם העברת בתך. ולסיום, ברצוני להעיר כי תהינה תוצאות

מועד אחרון לקבלת כריכות העולם הזה

הקוראים שמסרו גליונות לכריכה יוכלו לקבל את כריכותיהם אך ורק עד ליום א', הראשון ליולי 1956, ב"משרדי "העולם הזה", תל-אביב, רחוב גליקסון 8, בשעות 12.00-14.00 לפני ה"צהריים, 17.00-19.00 אחר הצהריים, מלבד בימי רביעי.

FIL D'ECOSSE
של "אלף" א.ל.א. - בקרי עוף היו אצל

פולקו
חל-אביב. רח' אלובי 94

אם אחת הכנות (ימין) ממתניה במסדרון בית-המשפט עד לבוא תורה לעלות על דוכן העדים ומסור את עדותה. לידה: פקידת המשטרה שטיפלה גם היא במקרה זה.

ספור המתלונן שמואל ר.
האם הוא - ?

אי כבר ראיתי כי משהו לא בסדר. למחרת בבוקר קראתי את הילדה אלי. גם אשתי היתה. אמרתי לילדה: "היה אבא של שולמית כאן, הוא סיפר מה שהמורה עשה. אבל אל תפחדי, המורה נלקח למש-טרה, הוא לא יכול לעשות לך כלום." הילדה נהיתה חיוורת. היא התחילה לבכות. היא בוכה ונעשית עצבנית ומספרת: "הוא נגע בי ועשה לי ככה (עושה תנועת חיבוק)".

הילדה היתה מפחדת מאד. מה מבינה ילדה קטנה? שאלתי אותה איפה עשה לך? היא ספרה במסדרון של המועדון, כשהילדים הלכו הביתה.

שאלתי את הילדה: "מה הוא עשה לך - נגע בך?"

היא אמרה כן. לא רציתי לשאול בהתחלה יותר, אבל ראיתי שלא שאלתי טוב. שאלתי: "הוא - - - ?"

או היא אמרה לא. אני בטוח, לו הייתי שואל אותה קודם אם הוא - - - , היתה אומרת כן. אבל מה יודעת ילדה בת שמונה וחצי?

אני בטוח שהמנהל הזה - - - אותה. הלכתי למשטרה והבאתי עמי פתק של הרופא ד"ר חיימוף כי היתה בבדיקה ושהיה דם. שלחו אותנו מהמשטרה לבית-חולים דגני, לרופא בולגרי שאני לא זוכר את שמו. או אמרו כי נעשה מעשה מגונה. החוקרת של המשטרה, שהיתה אתנו, אמרה: "מנהל כזה!"

אחרי שבוע הלכתי לרופא לקבל העתק של תוצאות הבדיקה. הרופא אמר לי: "זה לא נורא. אני מציע לך לא לדבר על כך בנוכחות הילדה, במשך שנים זה יתרפא. העיקר, מה שפחות לדבר על זה." אבל מה לעשות? הילדה שומעת. הנה זאת הילדה. (מצביע על לילה צנומה, העומדת ליד פתח הדלת ומאזינה).

בכל אשם ראש העיר. לפני המקרה באו למפקחת, אמרו לה שהוא (המורה) לוקח ילדות והולך לטייל. ענתה שזה לא נכון. באו עוד הורים להתלונן, או אמרו שהם פסיכופאטים.

לא ישנתי שבועות. רציתי להרביץ לו. אמר לי שוטר אחד: "אל תעשה את זה. יש בית משפט."

שמעתי בקול השוטר, אם כי זהו כתם עד המות. בתור אב זה כואב. כואב מאד. כל פעם שאני רואה את המורה, זה כואב מחדש.

חציאות. עכשיו אני מבין למה אמר ככה.

★ ★ ★
ספור המתלוננת בתיה ר.
הילדה לא אמרה מלה

לפני חנוכה הלכה ילדה שלי למועדון של בית-הספר. היתה שם מדריכה. כי עבור שבועיים בא המורה החדש. אני לא ידעתי שהוא לבד עם הילדים. המועדון היה פתוח עד שעה חמש אחרי הצהריים. בעלי שמואל ואני הרגשנו משהו בילדה. היא לא רצתה לאכול, לא מסדרת שעורים.

שני אבות נרגשים מסתודדים יחדיו בקוצר רוח ומחכים להתחלת המשפט. הבנות נחקפו סיוסים ואכולות פחד. - הצהירו במריחות - "מוכרחים לעשות משהו בענין זה."

בעלי עובד בבית בפרחנות, ובכל זאת לא הרגשנו שום דבר. לילדה לא היה חשק ליכת למועדון, אבל היא הלכה. יום אחד שמענו שהיו איוה מכות בין המורה לבין מישהו, אבל לא שמנו לב. פעם באה הילדה שלי הביתה וכנסה ישר לאמבטיה. וכשהיא יצאה, היתה לגמרי חחרת ומסחרת. היא אמרה: "אמה תסתכלי, דם". באותו רגע נכנסה אלי בדיוק השכנה איי טה גולוב. שאלנו את הילדה אם כואבת לה הבטן. הילדה לא ענתה. או אמרה לי אישה תלכי לרופא. זה היה ב-4/12/55. נגשנו לד"ר חיימוף של קופת חולים. הוא אמר אי אפשר לראות כלום.

זה היה לפני חנוכה. בחנוכה לא היה

החקירה כאשר תהינה. הרי עצם המקרה הוא מצער ביותר. מתפקידם של ההורים הוא עתה לטהר את האווירה שנוצרה מסביב לעניין ולמנוע נפוחו. העלול להביא לידי תוצאות קשות לבית-הספר בכללו ולכל תלמיד באופן אישי."

★ ★ ★
אסיפת הורים בחצר

בקשתי שיעשו אסיפת הורים. פניתי לעזרא וזהאב, שהוא עוד חבר שלי ממצרים. הוא עובד קופת חולים וחבר מפא"י. הוא אמר שיעשה אסיפה, אבל לא עשה. התאספנו לפני חצר בית-הספר, מאחר שסרכו לתת לנו אולם. החלטנו שאם המורה